

# Tenim un problema

En el món educatiu. Es un problema psicològic i es diu complexe de carques. Ningú no ho vol ser, ningú no ho vol semblar. De manera que ens afermem en una sèrie de tòpics que sonen més o menys progressistes *comme il faut*. I els utilitzem com a criteris generalistes per exhibir allò que ens farà ser més acceptats en determinats sectors.

Em recorda molt allò de les "Regles d'or per a una comèdia d'èxit" de Preston Sturges, popular guionista i director de cine nordamericà dels anys 30 i 40:

*Una noia bonica, és millor que una de lletja; una cama, millor que un braç; un dormitori, millor que una sala d'estar; una arribada, millor que una partida; un naixement, millor que una mort; una persecució, millor que una xerrada; un gos, millor que un gat; un petó, millor que un bebé... i una bona caiguda, millor que cap altra cosa.* Només es tractava de seguir aquestes regles per obtenir una bona comèdia americana, autèntica, rodona.

Doncs bé, parafrasejant Sturges, per obtenir una bona reputació progressista en educació només cal seguir unes quantes regles d'or a l'hora de parlar de determinats temes:

*Un procés educatiu, millor que un resultat; un equip directiu, millor que un director; un claustre participatiu, millor que un equip directiu; una conversa amb el teu fill (o un intent de conversa!) millor que un càstig; un "més val que no li prohibeixis, que llavors es reboti i serà pitjor" a un "prefereixo que es reboti i tingui clar el que pensa la seva mare"; una activitat creativa, a un temps d'escoltar i callar; un treball en grup, al treball individual; una avaluació light, a un butlletí de notes... i una bona dosis de por a fer el paper que ens toca a l'auca, millor que cap altra cosa.*

El cas és que jo estic absolutament a favor dels processos, els equips directius, els claustres participatius, les converses, la prudència a l'hora de jutjar el que fan les criatures, l'activitat creativa, el treball en grup... El que no accepto és condemnar els conceptes antinòmics a aquests. A vegades va bé un director, a vegades convé més el treball individual que el grupal, a vegades s'ha de castigar, a vegades toca callar. Reconèixer les antinòmies i posar-se a buscar un equilibri, sempre dinàmic, és un bon pas per perdre la por a educar.

Roser Batlle

[www.roserbatlle.wordpress.com](http://www.roserbatlle.wordpress.com)